

[Inger Gautier Schmit.]

har søgt at bistaa dem efter bedste Eynne, men naar der er et saa stort Klientel af Børn, altsaa over 1 500 i København paa et Aar, synes jeg, det ligger meget nær at tænke paa, at det vilde være i højeste Grad heldigt, om vi havde et større kvindeligt Politi til Afhøring af alle disse mange Børn. Jeg tænker ikke mindst paa de mange unge Piger, som er impliceret i Sædelighedssager, hvor det, selvsagt, er ønskeligt, at Afhøringerne foretages af kvindelige Politibetjente i Stedet for af mandlige.

Jeg vil gerne foruden disse Oplysninger, som jeg selv har skaffet mig, have en Oplysning om, hvor mange Sædelighedssager der har været, navnlig her i København, angaaende voksne Kvinder, og i hvor stor Udstrækning Afhøringen af disse er foretaget af kvindeligt Politi. Det siger sig selv, at den Type, der her er Tale om, er af en særlig Art, og at Afhøring ved en kvindelig Politibetjent, notabene naar hun er den rette, er langt at foretrække for Afhøring ved en mandlig Politibetjent.

Men ud over dette er der mange Steder, hvor man, hvis man finder de rette Kvinder, kunde øve en god Indsats fra Politiets Side, naar det private Initiativ ikke slaar til. Jeg tænker paa de forskellige Opgaver inden for det sociale Arbejde, som hidtil er blevet udført saa smukt gennem privat Initiativ, men hvor man ofte staar og mangler den tilstrækkelige Magt og Myndighed til at skride ind. Jeg berørte det ganske kort i min første Tale og vil yderligere gøre et Par ganske korte Bemærkninger derom for at understrege, at det ikke er Meningen at gaa de mandlige Politibetjente i Bedene, men at der er Opgaver, hvor den kvindelige Politibetjent absolut kunde gøre god Fyldest, hvis hun var udrustet med Autoritet til at skride ind.

Man taler altid om, at det er uheldigt at sende kvindelige Politibetjente ud i Parker og paa Beværtninger og Gader, hvor der findes berusede Personer, idet man hævder, at saa maa hun have en mandlig Politibetjent med til at passe paa sig. Jeg tror, det er et forkert Ræsonnement, thi der er mange Kvinder, der af sociale Grunde gaar alle disse Steder, uden at det nogen Sinde er bevist, at de er blevet forulempet. Jeg mener, at det kvindelige Politi ved Siden af det sociale Arbejde kunde gøre overordentlig megen Nytte ved Besøg i Parkerne og ved Besøg om Aftenen paa Banegaarden, hvor der tit driver omkring unge Mennesker af begge Køn, hvis Formaal absolut ikke er noget særlig heldigt.

Rundt omkring paa vore mange Beværtninger gør det sociale Arbejde selvfølgelig en god Indsats, men den paagældende har ikke nogen som helst Autoritet til at skride ind over for de mindreaarige baade unge Mænd og Kvinder, hvis de ikke vil fjerne sig fra Lokalet, hvor de bevisligt har den allerstørste Skade af at opholde sig. Her vil en Kvinde, udrustet med Politiets Autoritet, kunne gøre en absolut god Indsats. Hun skal dog ikke optræde som brysk Politimand. Hendes Uniform skal ikke være saaledes, at der øjeblikkelig, som naar der kommer en mandlig Politibetjent ind i Lokalet, siges: Saa, dér er Politiet — og saa bliver alting stille. Nej, hun skal gaa ganske ubemærket ind og iagttage Situationen, og hvis hun ser mindreaarige, som er i Fare for at glide ud, skal hun have Autoritet, jeg vil ogsaa sige Kærlighed nok til de unge Mennesker, til at skride ind paa behørig Maade.

Der skal imidlertid en ganske særlig Uddannelse til, ikke alene den, som Politigaarden giver, en social Uddannelse, en Uddannelse ude i Marken. Det er dette, jeg ønsker skulde forstaas af de øverste Politimyndigheder, saaledes at de søger at finde de rette Kvinder til dette Arbejde og giver dem den rette Uddannelse.

Den højtærede Undervisningsminister berørte ganske kort min Omtale af Religionsundervisningen i Gymnasiet og udtalte, at han interesserede sig for Spørgsmaalet, men at dette ikke havde fundet sin Løsning inden for Ministeriet, fordi der var saa mange Faktorer, der skulde høres i denne Sag. Nu maa jeg sige, at disse Faktorer for Aar tilbage har givet deres Responsum i denne Sag, og at man fra alle Sider har udtalt, at den Form for Religionsundervisning, som i Øjeblikket findes i Gymnasieskolen, er absolut utilfredsstillende og bør ændres. Hele Udvalget har derfor stillet Forslag om, at Religion fremtidig skulde være et Eksamensfag, men notabene med en skriftlig Afslutning ved denne Eksamen.

Ministeren spurgte, hvorledes mit Standpunkt var over for hele dette Spørgsmaal, og jeg kan ganske kort svare, at jeg fuldt ud kan slutte mig til dette, at det bliver et Eksamensfag med en skriftlig Afslutning, saaledes at det opnaas, at dette Fag lige-stilles med andre Fag i Skolen. Jeg vil haabe, at Ministeren vil lytte til Udtalelserne, baade fra det Udvalg, som behandlede den almindelige Skolelovgivning, og fra det Udvalg, som kaldes for Fagudvalget, fra det teologiske Fakultet, fra det kirkelige Udvalg, hvorfra der er enstemmig Ønske